

עמ"ת 8632/09/20 - אחמד מרקה (עצור/אסיר בפיקוח) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 8632-09-20 מרקה(עצור/אסיר בפיקוח) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50028/2019

בפני עורר כבוד השופטת שירלי רנר
אחמד מרקה (עצור/אסיר בפיקוח) באמצעות ב"כ עו"ד יעקב קמר
נגד משיבים מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד איתי שמואלי מטעם תביעות להב

החלטה

1. ערר על החלטתו של בית משפט השלום (כב' השופט י. צימרמן) מיום 30.8.20 במסגרת בקשה שהגיש העורר "לקיום דיון מלא/עיון חוזר בתנאי שחרור בערובה".

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום ולפיו בין השנים 2018-2020 ביחד עם אחרים קשר קשר לספק וסיפק מפעילי עגורן צריח שאינם מורשים לאתרי בניה תוך שהם מציגים בפני מנהלי העבודה באתרי הבניה תיעוד מזויף אשר שייך במקור למפעילי עגורן מורשים. זיוף התעוד - תעודות זהות מזויפות ואישורים מזויפים נעשה על ידי העורר ועל ידי המפעילים המתחזים אשר שלחו לעורר את תמונותיהם.

כתב האישום הוגש כנגד שישה נאשמים - העורר, אחיו, שתי חברות קבלן כח אדם אותן הם מנהלים הרשומות על שם האח, ושני נאשמים נוספים אשר הועסקו כסדרנים בחברות ופעלו תחת הנחיותיהם של העורר ואחיו.

על פי כתב האישום במסגרת הניהול המשותף העורר הינו אורגן מורשה חתימה בחברות הרשאי להורות על העברת כספים מהחברות לרבות תשלומי שכר לעובדים וכן הינו הממונה על הקצאת מפעילי עגורן צריח לאתרי העבודה השונים.

כתב האישום מייחס לעורר רבוי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, זיוף בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שמוש לא זהיר במכונות ועבירה על תקנות הבניה. עוד מיוחסת לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

3. בהחלטה מיום 30.6.20, לאחר שניתנה הסכמת העורר כי לצורך הבקשה קיימות ראיות לכאורה, הורה בית משפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני בפיקוחם של אביו ואשתו, תוך איסור על אספקת עובדי כח אדם להפעלת עגורנים, הרחקה מאתרי בניה, איסור על שימוש באינטרנט באמצעות מחשב או טלפון ואיסור

עמוד 1

על שימוש בטלפון נייד וכן ערבויות נוספות.

ערר שהוגש על אותה החלטה נדחה ביום 1.7.20 (כב' השופט א. דורות) תוך שהוגדל סכום ההפקדה והוסף צו עיכוב יציאה מהארץ.

4. ביום 28.7.20 הגיש העורר "בקשה לקיום דיון מלא/עיון חוזר בתנאי שחרור בערובה". במסגרת הבקשה התבקש לבטל את מעצר הבית המלא שהוטל על העורר באיזוק אלקטרוני ולבטל כל מגבלת תנועה עליו. נטען כי לא מתקיימת כל עילת מעצר בתיק - אין כל מסוכנות ואין כל חשש לשיבוש הליכי משפט וודאי אין כל קשר בין עילות אלו לבין כל מגבלת תנועה על המבקש.

לאחר דיון שהתקיים ניתנה ההחלטה מושא הערר.

5. בהחלטתו מציין כב' השופט צימרמן כי ב"כ העורר לא חלק, אף לאחר עיון בחומרי החקירה, על קיומן של ראיות לכאורה למיחוס לעורר. יחד עם זאת צוין כי ב"כ העורר העלה טענות רבות אליהן הובאה התייחסות במסגרת ההחלטה. בסיכומו של דבר צוין בהחלטה כי על אף שיש ממש בחלק מטענות הסנגור, המסוכנות הנשקפת מהעורר היא משמעותית ביותר. בבחינת חלופה יש ליתן משקל גם לאמון שניתן ליתן בעורר. ובנסיבות של כתב האישום הכולל עבירות של שיבוש מהלכי משפט, זיוף ומרמה אשר רלוונטיים לשאלת האמון יש ליתן משקל גם לעובדה שהעורר ביצע את המיחוס לו שעה ששהה בפיקוח אלקטרוני בתיק אחר של בית משפט לתעבורה. בסיכומו של דבר, כך מציין בית המשפט, טרם בשלה העת לבחון הקלה בתנאי השחרור ואולם בשים לב למכלול השיקולים והטיעונים כפי שפורטו התבקש שירות המבחן להכין תסקיר אשר יבחן אפשרות יציאה לעבודה בפיקוח מלא. עוד התיר בית המשפט לעורר אחת לשבוע לצאת לתפילות.

6. לטענת ב"כ העורר כתב האישום "נופח" באופן מלאכותי אך אף אחת מהעבירות המנויות בו אינה מקימה עילת מעצר של מסוכנות, וגם לא ריבוי. מכתב האישום עצמו עולה כי הראיות ולפיהן העורר שיגר מנופאים שאינם מוסמכים לאתרי בנייה הצטברו בידי המאשימה זמן רב לפני כתב האישום. על אף האמור אפשרה את המשך ביצוע העבירות, דבר הסותר את טענת המסוכנות.

נטען בנוסף כי מאחר ובינתיים הושבתה פעילות שתי החברות, הנאשמות 5-6 שנטען כי העורר פעל במסגרתן, ממילא נגדעה כל אפשרות שהעורר יוכל להמשיך במעשים המיחוסים לו.

נטען כי "המסוכנים האמיתיים" שהם מפעילי העגורנים ומנהלי העבודה שקיבלו אותם תוך "עצימת עיניים" שוחררו וכתב אישום הוגש בינתיים רק כנגד "המנופאים" אשר משוחררים מכל מגבלת תנועה.

7. באשר לעילת השיבוש נטען כי זו מבוססת על התנהלות העורר בחקירה אך מדובר בהתנהלות לא מתוכננת ומכל מקום אין בה כדי ללמד כי כך יתנהל העורר גם במהלך המשפט. בנוסף, בעידן המשפטי הקיים אי אפשר לשבש וגם לא "כדאי" לעשות כן.

8. לטענת ב"כ העורר מגבלת הזמן שקבע בית המשפט במסגרת הדיון הייתה בלתי סבירה ובית המשפט לא בירר האם העבירות המיחוסות לנאשם מקימות בכלל עילת מעצר, והפך את הנטל בעניין זה. בנוסף, ההנחה לחובת הנאשם כי ניתן לחזור ולבצע את העבירה ללא פיקוח מתאים, לא נתמכה בראיות כלשהן, וממילא מעצר בית אינו רלוונטי אליהן,

עוד נטען כי ההליכים בתיק צפויים להימשך זמן רב אך לא ניתן לכך מענה בהחלטת בית המשפט.

9. לבסוף נטען לאכיפה בררנית הן בכל הנוגע לאי הגשת כתב אישום כנגד מנהלי העבודה, שחלקם חמור בהרבה מזה של העורר והן לעניין הפער שנוצר בין המנופאים ששחררו ללא כל תנאי לבין העורר.

10. לטענת ב"כ המשיבה טענות ב"כ העורר מנוגדות לתשתית הראייתית לה הסכים. אין מקום לטענת אכיפה בררנית מהטעם שאין מדובר באותה קבוצת שוויון, יש פה מדרג של מבצעים כאשר בראש הפירמדיה העורר שהוא איש הקשר מול אתרי הבניה. מנהלי העבודה בדרך כלל רומו באמצעות תעודות מזוייפות ובמקרים שלא, יוגשו כנגדם כתבי אישום כאשר ימוצו ההליכים המשפטיים המקדמיים ואילו המנופאים, אינם יכולים לעבוד "בריק" והעורר הוא מי שהיה אחראי להשמתם באתרי הבניה.

עוד נטען כי הראיות כנגד העורר התגבשו רק לאחר מעצרו ובהליך החקירה הסמוי שהתנהל לא התגבשו די ראיות להגשת כתב אישום.

נטען כי פוטנציאל השיבוש הוא משמעותי בנסיבות התיק.

11. דין הערר להידחות.

ראשית ועיקר. אין בידי לקבל את טענת ב"כ העורר ולפיה לא קמה בעניינו של העורר עילת מעצר. ההתנהלות המיוחסת לעורר של אספקת מפעילי עגורנים בלתי מורשים לאתרי בנייה תוך זיוף המסמכים הרלוונטיים היא התנהלות מכוונת ומסוכנת, בעלת פוטנציאל לסכן חיי אדם והעובדה שבוצעה בהיקף נרחב יש בה כדי ללמד על מידת הסכנה. כעולה מכתב האישום בוצעו המעשים במספר אתרים ועל פני תקופה.

העובדה שהמאשימה לא עצרה על אתר התנהלות זו, על מנת לאסוף ראיות, אין בה כדי ללמד אחרת.

המשך ביצוע העבירות על ידי העורר עת היה עצור באיזוק אלקטרוני בגין תיק תעבורה, מלמדת כי הסיכון בעניינו של העורר כי יחזור על מעשיו אינו מבוטל, והעובדה כי החברות באמצעותן סיפק את מפעילי העגורן נסגרו, אינה מונעת המשך פעילות בדרך אחרת.

12. בעניינו של העורר גם קיימת עילת מעצר של שיבוש בגין המיוחס במסגרת כתב האישום הנוכחי (ר' האישום השלישי) והעובדה שהמשיך לבצע את המיוחס לו עת הוא נתון באיזוק אלקטרוני בגין עבירות תעבורה, מלמדת על כך שלא ניתן ליתן אמון במשיב עצמו אך אין בה כדי ללמד על כך שבפיקוח מתאים כל העת לא ניתן להפיג את המסוכנות במידה מספקת.

13. כבר נפסק כי דרך המלך להעלאת הטענה בדבר אכיפה בררנית היא במסגרת התיק העיקרי ולא במסגרת בקשה למעצר עד לתום ההליכים. בפרט הדברים אמורים כאשר הטענה נוגעת לעצם ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד חלק מהמעורבים בלבד (ר' בש"פ 7148/12 עז אלדין כנאנה נ. מדינת ישראל; בש"פ 5764/19 עמר נ. מדינת ישראל; בש"פ 4068/15 מלכה נ. מדינת ישראל). עמדת המשיבה ולפיה קשיים ראייתיים בכל הנוגע למודעות מנהלי העבודה להם הוצגו המסמכים המזוייפים, הם העומדים ביסוד ההימנעות עד כה מלהגיש כתבי אישום כנגדם, על אף שהחקירה בעניינם נמשכת, היא מספקת לשלב זה. באשר למנופאים יצוין כי לכאורה חלקם, כעולה מכתב האישום שהוגש בינתיים

נגדם וכעולה מכתב האישום כנגד העורר, הוא שונה הן בהיקף הפעילות המיוחסת לכל אחד מהם והן ב"מדרג הביצוע" כאשר העורר הוא מי שהתנהל אל מול אתרי הבנייה בנוגע להשמת כל המנופאים. מכל מקום בית משפט קמא נתן משקל להיעדר התנאים בעניינם של המנופאים בכל הנגע להמשך הדרך בענייניו של העורר.

קציבת הזמן על ידי בית משפט קמא בנסיבות הייתה ראויה ואף מתבקשת ואין ללמוד מהתייחסותו לטענות העורר כי "הפך את הנטל" כדבריו.

בית משפט אף לא חסם בפני העורר את האפשרות לצאת לעבודה בפיקוח מתאים, ולשם כך הזמין תסקיר מעצר. מדובר בהחלטה מאוזנת וראויה

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ו אלול תש"פ, 15 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.